

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ.—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

401

தனிப்பிரதி அனு 1

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI.
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction:—

RUE D'AMBALATA DOU AYER
MADAM NO. 4,
Pondichéry.நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாஜீயர் மடத்துவிதி, தெ 4
புதுவை..

VOL. I.

புதுவை, பவ வெஸு ஐப்பசி மீ நால் (15—11—34)

NO. 51.

திருமந்திரம்

அதுக்கேன் லிருந்தா ரமர்ந்தசோற் கேட்டும்
போதுக்கேனக் காமம் புலப்படு மாபோற்
சதுக்கேன்று வேறே சமைந்தாரைக் காண
மதுக்கேள்ளறத் தாரான் வளந்தரு மன்றே.

தானு மழிந்து தனமு மழிந்துநீ
னே மழிந்து வுயிரு மழிந்துடன்
வானு மழிந்து மனமு மழிந்தபி
னனு மழிந்தமை நான்றி யேனே.

இருளும் வெளியு மிரண்டைடு மாற்றிப்
போருளிற் போருளாய்ப் போருந்தவுள் ளாகி
யருளா ஸழித்திடு மத்த னடிக்கே
யுருளாத கன்மன முற்றானின் ரேனே.

ஓன்றினின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் பராபர
மோன்றினின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் சிவகதி
யோன்றினின் றுள்ளே யுணர்ந்தே னுணர்விஜன
யோன்றினின் றேபல ஷுழிகண் டேனே.

தான்வரை வற்றபி னரை வரைவது
தானவ னுபி னரை னினைவது
காமனை வென்றுகண் னைரை யுகப்பது
தாமோழி வாசகஞ் சோல்லுமி னீரே.

மனமில்லை மாசில்லை மானபி மானக்
குலமில்லை கோள்ளங் குணங்களு மில்லை
நலமில்லை நங்தியை நானத்தி னலே
பலமன்னி யன்பிற் பதித்துவைப் போர்க்கே.

வ.

திருவருள் துணை.

காலமுன் டாகவே காதல்செய்
துய்மின் கருதிய
ஞாலமுன் டானேடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணிய
ஆலமுன் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ரூன்வந்து முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை,
பவ வஸு ஐப்பசி மீ 30 ஏ

வித்தகம் பேசேல்

பண்டைக் காலத்தில் வதிந்த தத்து
வப் பெரியாருள் ஒருவரும், ஆதிசத்தி
யின் அவதாரம் எனப் போற்றப்பட்ட
வரும், விக்கிந விநாயகப் பேறு பெற்
றாத தமது உடலுயிரை அமலமாக்கி
உண்மை முத்தி அடைந்தவருமாகிய
ஒள்வைப் பிராட்டியார் அருளிப் போ
ந்த அமுத வாக்கியங்கள் அளப்பிலவா
கும். இத்தகைய அமுத வாக்கியங்கள்
உலக மாக்கள் சாதாரண சிற்றறிவு
கொண்டு அறிய முடியாதன வாய்
ஆழந்த நுண்ணறிவிலுல் ஆராயும்
மதிப்பொனிவுடையாரே தம் முட்
பொதிந்து மறைந்து கிடக்கும் இரகசி
யங்களை அறிந்து உய்தி யடையத்தக்

கனவாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளன என்
பது அறிஞர் துணிபும் வாய்மையும்
ஆம். இவற்றுள்ளனரும் மினிரும் “வித்
தகம் பேசேல்” என்னும் அமுதவாக
கிய நுண்பொருளாகிய உண்மைப்பொ
ருள் இது என ஒரு சிறிது காட்டுவதே
இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

“வித்தகம் பேசேல்” என்னும் இவ்
அமுத வாக்கியம் உலகியலுக்கும் உண்
மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருளை உடை
யதாகின்றது. ஆதலால் உலகியலுக்கு
ஒப்பிய பொருளும் ஒரு சிறிது கூறி
அப்பால் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய
பொருளும் ஒருவாறு சுருங்க உரைக்
கப்படும்.

வித்து + அகம் = வித்தகம். அகம்—
உள் அகத்தே வித்து—ஆகாமியங்களை,
விலைத்தற்கு வித்தென ஆக்கமுறைவன
வற்றை, பேசேல் — நீ பேசாதே என்
பது உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருளா
கும். இஃதே உண்மை நிலைக்கும் துணை
புரிதற்கு உரிய பயில்வாய் அமைகின்
றது. இதனால் இவ் அமுத வாக்காகிய
வேத சூத்திரத்தின் அருமை பெருமை
நன்கு புலப்படும். பொயில் புலவரா
கிய தேவர் அடக்க முடைமை என்னும்
அதிகாரத்தில் ஜம்பொறி அடக்கத்
துள் நாவடக்கமே இன்றியமையாதது
என இதனையே வற்புறக் கிளந்து கூறு
வாராயினர்.

குறள்

யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிமுக்குப் பட்டு.

(ஷீ 13ம் அதி. அடக்கமுடைமை செ. 7)
ஒருவர் தம்மால் நிறை முறை தழுவி
ஒழுகும் வண்ணம் காக்கப்பட வேண்
டிய பொறிகள் யாவற்றையும் காக்கும்
வண்மை இல்லாதவராயினும், நாவை
யாவதுகாத்துக்கொள்ளுதல்வேண்டும்.
அவ்வாறு காத்துக் கொள்ளாவிடி
லோ அவர் சொற்குற்றத்துள் அகப்
பட்டுத் துன்புறுதல் திண்ணம் என்பது
இதன்பொருளாகும்: “காவாராயினும்”
என்பது மற்றைய பொறிகளும் காக்கப்

படவேண்டியனவே என் பத ஜீயும்
அங்கனம் காத் துக் கொள்ளுதலில்
அருமையையும் உணர்த் தினின் றது.
“காக்க” என்பது காத்தலின் இன்
றியமையாமையை வற்புறுத்தி நின்றது.
நாவடக்கம் இன்மையால் உளவாகும்
ஏதப்பாடு மற்றைய பொறிகளையும்
அடக்க முடியாமைக்குக் காரணமாய்ப்
பெரிதாய் அமைதலின் “காவாக்கால்
சோகாப்பர்” என்று கூறப்பட்டது. நா
வைக் காவாமையால் குற்றத்தின்பாற
பட்டு ஆகாமியத்தை அகத்துள் வித்து
என விலைத்தற்குரிய சொற்கள்யாவை?
எனின், அவைதாம் பொய், குறளை,
கடுஞ் செரல், பயனில் சொல் என்று
கூறப்படும். இவையே வாய்மை, புறங்
கூறல், இனியவை கூறல், பயனில்
சொல்லாமை என்னும் அதி காரங்
களில் தேவரால் கடியப்பட்டனவாம்.
இவற்றின் பெற்றி ஒரு சிறிது கூறப்
படும்.

போய்:— பொய் என்பது வாய்மை
யைக் கைக் கொண்டு ஒடுகாமை. ஒரு
வன் தன் அகத்து வாய்மை எனக்கண்
டவற்றைக் கண்டவாறே கூறுது சிற
வாறு கூறுதல் தகருது என்ப. பிறவாறு
கூறுதல் பொய்யாகி அவன் அகத்து
ஆகாமியத்தை வித்து என விலைத்
ற்கு ஏதுவாகும். இதுபற்றியே,

குறள்

தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்
[தபின்

தன்னெஞ்சே தன்னெச் சுடும்.

(ஷீ 3.ம் அதி. வாய்மை செ. 3)

என்றனர் பொய்யில் புலவர். நெஞ்ச
தன்னெச் சுடுதலே தன் அகத்து ஆகா
மியம் வித்து என விலைதலை நன்றுபுலப்
படுத்தும். வாய்மையைக் கைக் கொ
ண்டு ஒழுகுதலால் — உண்மையையேயே
உரைப்பதால் அகத்து ஆகாமியம்
வித்து என விலையாது அவ் அகம் தூய்
மை அடையும். உடலின் புறம் நீரால்
தூய்மை அடைவது போல அவ் உட
வின் அகம் தூய்மை அடைதல் வாய்
மையாற்றுன் ஆதல்வேண்டும்.

குறள்

புந்துய்மை நீரா னமையு மகந்துய்மை வாய்மையாற் காணப் படும்.

(ஷ 30-ம் அதி. வாய்மை செ. 8)

என்பது தேவுர் வாக்கு. இவ்வாறே வாய்மையாற்றுன் அகம் தூய்மை அடையும் எனவும் அதுவே இம்மை மறுமை இரண்டற்கும் உறுதுணையாம் எனவும் பிறர் கூறியதும் அறிக்.

அரிச்சந்திரபுராணம்

“சேய்மையண்மையினுயிர்க்கொரு
[துணையெனச்சிறந்த
வாய்மையாலகந்துய்மையாமற்றிலை

[புற்றதைத்

தூய்மைசெய்வதுநீரலாற்சொல்

[வின் வேறுளதோ

நோய்மைசெய்யினும்வாய்மையே

[நோன்பெமக்கறிதி”]

குறள்

பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த புரை [தீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்.

(ஷ 30-ம் அதி. வாய்மை செ. 2)

எனத் தேவர் கூறியது ஏற்றிற்கோ? எனின், இதன் பொருள் மேல் அமயம் நேர்ந்துமில் வாய்மை என்பதன் பொருளை விரித்து விளக்குங்கால் கூறப்படும். தனக்கும் பிறர்க்கும் தீமைபயத்தற்குரிய பொய் பேசுதலால்—பொய்ம்மையை விளைக்கும் பேச்சுக்களால்—பொய்ம்மையைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுவதால் அகத்தே ஆகாமியம் வித்து என விளைந்து அவ் அகம் அழுக்கடைதலும், வாய்மையால்—வாய்மையைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுவதால் ஆகாமியம் வித்தென விளையாது அவுதாகம் தூய்மை அடைதலும் மேலே கூறிய வைகளால் நன்று புலப்படும்.

குறளை என்பது கோட் சொல்லுதல். இதுணையே புறங்கூறல் என்றும் தேவர். இனத்தை இனம் பற்றுதல் போல அழுக்கு மனமே இதற்குக் காரணமாகும். புறங்குதலால்—முன்னிலைகளில் குற்றங்களைக் கண்டு பிறர்க்கு

உரைத்துத் திரிதலையே முயற்சியாகக் கொள்ளுதலால் தன்னிலையில் மன அழுக்கு ஆக்கமடைகின்றது. அகத் தில் ஆகாமியமே — தீவினையே வித்தென விளைக்கப்படுகின்றது. ஒருவன் பிறர் குற்றங்களைக் கண்டு புறங்கூறுதற்குக் காரணம் தன் குற்றங்களைத் தான் அறியாமையோதும். பிறர் குற்றங்களையே கண்டு கொண்டு இருக்கும் வரை தன் குற்றங்களை அறிதல் முடியாது. இதுதான் சீவு சுவாபம். சீவர்கள் தங்கள் குற்றங்களைத் தாங்களே அறிந்து திருத்தம் பெறுவது என்றால் அது முடியாத காஸ்பமே. இதற்கு ஆசான் வேண்டும்.

பொருளாகும். ஆசான் அருளாலன் நிச் சீவர்கள் தங்கள் குற்றத்தைத் தாங்களாகவே அறிதல் முடியாத காரியம் என்பது கருத்து.]

திருவாசகம்

“எச்சம் அறி வேஞ்வெனக் கிருக்கின்றதை [அறியேன் அச்சோ எங்கள் அரனே.....”

(ஷ 31-ம் அதி. வாய்மை செ. 9.)

எனஅருளிச் செய்தார் குருவருளால் தமது குற்றங்களை அறிந்து ஆவன புரிந்து நித்தியத்துவம் பெற்ற மனி வாசகப்பிரபு. இவ்வாறு மனிவாசகரே அருளிச் செய்தனர் என்றால், எம்போலிய சீவர்தமது குற்றங்களைத் தாமாகவே அறிந்து திருந்துதல் முடியும் காரியமாகுமா? மேலே கூறியவைகளால் குறளை என்னும் சொற் குற்றத்தால் ஆகாமியம் அகத்தே வித்து என ஆக்கமுறுதல் நன்று புலப்படும்.

கடஞ்சோல் :— முன்னிலைகளிடத்து அசுத்த அக்கினியை ஆக்கமுறச் செய்யும் விறை முறை இல்லாத சொல் கடஞ்சோல் எனப்படும். இதனால் முன்னிலையில் கோபம் முதலிய குணங்கள் ஆக்கமுற்றுத் தன்னிலையும் கேட்டைகளின்றது. சரிடத்தும் அகத்தே ஆகாமியம் வித்தென ஆக்கமுறுகின்றது; பகை உளதாகின்றது. இனிப் சொற்களே சரிடத்தும் இன்பம் பயப்பனவாகும். இவைகளே அமிழ்தமயமானவை — தமிழ் எனப்படுதற்கு உரியவை. “உற்ற ஆக்கையின்றுபொருள்” ஆகிய செம்பொருள் கண்ட பெரியார் வாக்குக்கள் எல்லாம் அமிழ்தமயமான இன்சொற்களேயாம்.

குறள்

எதிலார் குற்றம்போல் தங்குற்றங் காண [கிற்பில்

தீதுண்டோ மன்னு முயிர்க்கு.

(ஷ 19-ம் ஆதி. புறங்கூறுமை செ. 10.)

என்றார் பொய்யில்புலவர்.

[பிறர் குற்றங்களையே கண்டு அவற்றைப் புறத்தே கூறித்திரிபவர் அப்பிறர் குற்றங்களைக் கண்டுபிடிக்க வல்லராதல் போலத் தமது குற்றங்களையும் கண்டுபிடிக்கவல்லராயின்னிலை பெறுதற்குரிய அவர்தம் உயிர்க்கு ஆவதோர் தீதுண்டோ? இல்லை என்பது இதன்

குறள்

இன்சொலால் ஈர மளைஇப் படிறிலவாம் செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.

(ஷ 10-ம் அதி. இனியவைக்கறல் செ. 1.)

என்பது பொய்யில்புலவர் திருவாக்கு அன்போடு கலந்து வஞ்சனை இல்லா

தனவாய் உள்ளனவாகிய சிவம் என் நும் செம்பொருளைக் கண்ட பெரியார் வாக்குக்களே இன்சோல் எனப்படத் தக்கன என்பது இதன் பொருளாகும். சுரம்அனை இப்படிரு இலவாம் சோல்” எனவே செய்நலம் கருதிப் பிறரைத் துன் புறத்தும் நோக்கமாக அகத்தே விஷ மங் கொண்டு கூறப்படும் சொற்கள் புறத்தே இனியன போலத் தோன்றி நும் அவை தீமைபயக்கும் கடுஞ் சொற்களே என்பது நன்று பெறப்படும். சேம்போருள்கண்டார் வாய்ச்சோல் = ஒருகால் தீமைகளைக் கடியும் கடுஞ் சொற்களாய் அமையினும் அவை இன்பம் பயப்பனவேயர்கும். செம்பொருள்கண்டார் வாய்ச் சோல் இன்பம் பயப்பதாகும் என்பது பின்வரும் பிரமாணத்தாலும் நன்று வலியுறுதல் கண்டு கொள்க.

தோல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுங் தனைச்சிகி அல்லவறுத் தானந்த மாக்கியதே — எல்லை மருவா நெறியளிக்கும் வாதது ரெங்கோன் திருவா சகமென்னுங் தேன்.

நால்வர்நான்மணிமாலை

வலமழு வுயரிய நலமலி கங்கை நதிதலை சேர்ந்த நற்கருளைக்கடல் முகங்குவுப்ப வுகங்தமாணிக்க வாசகனென்னு மொரு மாமதை பொழிந்த திருவாசக மெனும் பெரு நீ ரொழுகி ஒதுவார் மனமெனு மெரண்குளம் புகுந்து நாவெனு மதகிடைந்து கேட்போர் செவியெனு மடையிற் செவ்விதிற் செல்லா உள மெனு நிலம்புக ஒன்றிய அன்பாம் வித்திற் சிவமெனு மென்முளை தோன்றி வளர்ந்துக்குளைமலர்ந்து விளங்குறமுத்திமெய்ப்பயன்தருமே.

இன்சொற்கள் இன்பம் பயத்தலால் உடலகத்து அசத்த நிறை கேட்டைய அபல நிறையே ஆக்கமுறும்.

குறள்

அல்லவை தேய அறம்பெருகு நல்லவை நாடி யினிய சொலின்.

(ஷே 10ம் ஆதி. இனியவைக்கறல் செ. 6.)

என்பது தேவர்வாக்கு.

நன்மை பயக்கும் சொற்களை ஆரா யங்கு இனியனவாய் அஃதாவது நிறை முறையோடு ஒருவன் வழங்குவானுயின் அதனால் தீவினை நிறை குறகி நல்வினைக்கு ஒப்ப நிற்றலால், அவன் அகத்து நித்தியத்துவமாகிய அறங்கிலை ஆக்கமுறும் என்பது இதன் பொருளாகும்.

“ஞுயம் படஉரை” என ஒளவையார் அருளியதும் அறிக் இனிய சொல் அறமாகிய நித்தியத்துவத்தைப் பெருக்கும் கடுஞ்சொல் மறமாகிய பிறவி நெறியைப் பெருக்குவனவாகும் என்பது சொல்லாமலே அமையும். உலகோர்மகிழ்ச்சி அடைதற்கும் லௌகிக சித்திகளுக்கும் இன்சொற்களே காரணமாதல் கண்கூடி.

“இன் சொலாலன்றி இருநீர் வியனுலகம் வன்சொலா வென்று மகிழுதே.....”

என்பது ஆன்றேர் வாக்கு.

பயனில்சோல் :— பொருளொடு புணராப் போவி மொழிகளையிட பிதற் றுரைகள் பயனில் சொற்கள் எனப்படும். அப்புக் கூற்றின் ஆதிக்கமாகிய மன அழுக்கே இச் சொற்களுக்குக்காரணமும் இவற்றின் காரியமுமாய் உள்ளது. பயனில் பிரசாரணங்களும் பேசுக்களும் அவப்பொழுதாகி முன்னிலைகள்பால் வெறுப்பையும் தன்னிலையில் அவச்சலனத்தையும் உளவாக்கி அகத்தே ஆகாமியப்பதை விளையச்செய் வனவாகும். இன்ன நீராரையே ஆற்றிவு பூரணம் பெருத மாக்கள் என்றோர் தேவர்.

குறள்

பயனில்சொற் பாராட்டு வாளை மகனெனால் மக்கட் பதடி யெனல்.

(ஷே 20ம் ஆதி. பயனில்சொல்லாமை செ. 6) ஒருபயனும் அளிக்காத வீணவார்த்தைகளைப் பேசுபவனை ஆற்றிவு பூரணம் பெற்ற மக்களுள் ஒருவன் என்று கூறுதல் தகாது. மக்களுள் பதர் என்றே அஃதாவது ஆற்றிவு பூரணம் பெருத மாக்களுள் ஒருவன் என்றே கூறுதல் தகும் என்பது இதன் பொருளாகும்.

கற்றன கல்லார் செவிமாட்டுதலும்-பக்குவ மில்லார்க்குத் தெய்வீக உண்மைகளைக் கூறுதலும் கேட்போரால் உவந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படாது கூறுவோன் அகத்தே துன்பத்தை ஆக்கமுறச் செய்தலால், மேலே கூறியதில் அடங்கும்.

இவற்றால் பெறப்படுவன யாவை? போய் குறளை கடுஞ்சோல் பயனில் சோல் என்பன அகத்தே ஆகாமியத்தை வித்தெனக் கொள்வதற்கே உரியன என்பதும், இப்பேசுக்களால் முன்னிலைகளை வசம்செய்து லௌகிக கருமம் முடித்தல் கூடாது என்பதும் உலகில் இன்புற்று வாழ்தல் முடியாது என்பதும், தீவினை அதிகரித்தலால் அசத்த நிறை ஆக்கமடைந்து பினி மூப்புச் சாக்காடுகளால் பிறவி நெறியே உளதாகும் என்பதும் இவை ஆற்றிவு பூரணம் பெற்ற மக்களுக்குரிய ஒழுக்கமன்று என்பதும் இவற்றைப் பேசுதலால் அகத்தே ஆகாமிய மேவித்து என விளைகின்றது என்பது மே ஆம். இவ்வாற்றால் “வித்தகம் பேசேல்” என்பது லௌகிகத்துக்கும் ஒத்தபொருளையடையதாய் அதுவே பாரமார்த்திகம் பெறுதற்குரிய பயில் வுமாய் அதற்கும் துணையாகின்ற தன்பதும் நன்று பெறப்படுதல் கண்டுகொள்க.

மேல் “வித்தகம் பேசேல்” என்பதன் சூக்குமார்த்தமாகிய உண்மைப் பொருள் ஒரு சிறிது கூறி இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

அகம்-உண்ணகத்தே, வித்து—வேத வித்தாய் இருக்கும் பொருளை, பேசேல்—பேசுக என்பது பாரமார்த்திகத் துக்கு ஒப்பிய பொருளாகும். பேசுக என்பது பேசும்படி செய்க — பேசும் படி ஒழுகு என்னும் பொருட்டாய் வின்றது. “பேசேல்” என்பது உலகிய அக்கு ஒப்பியபொருளில் எதிர்மறையாகவும் பாரமார்த்திகப் பொருளில் உடன்பாடாகவும் வின்றது. “மார்கழி

நீரடேல்” (திருவாசகம் திருவெம் பாவை) என்பதில் “ஆடேல்” என்பது ஆடுக என உடன்பாட்டுப் பொருள் பயந்து வின்றமை காண்க. அதுது வேதவித்தாய் இருக்கும்பொருள் தான் யாது? எனின், அதுதான் “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய சிவம் என்னும் செம்பொருள் என்று கூறப்படும். இப் பொருளைப் பேசுதல் — பேசச் செய்தல் என்றால் என்னை? எனின், சிறிது கூறுதும். “பேசாதநாள் எல்லாம் பிறவாநாளே” என்று அருளிச்செய்தார் நமது அப்பர். ஓயாமல் ஒலிப்பதுதான் சதா பேசும்நாள். ஆனால் எவ்வாறு ஒலிப்பது எனின், தசநாதங்களும் சுத்தமடையவேண்டும்—பயில்வகளால் நாதம் சுத்தமடையவேண்டும். நாதம் சுத்தமடையவே சரிரமும் சுத்தமடையும்—விந்து சுத்தமடையும். “உணக்கிலாத்தோர் வித்து மேல் விளையாமல் என் வினை ஒத்தபின்” என்றுமாணிக்கம். (திருவாசகம் திருக்கழுக்குன்றப்பதிக்கு) இதற்கு ஒப்பவே, மேல் விளையாமல் — ஆகாமியங்களின் வித்தையும் — ஆக்கழுக்கெப்யாமல்; அகத்தே மேல் விளைதற்குரிய ஆகாமியவித்து உறுது — உண்டாகாது ஒழுகி, நாதம் சுத்தமடைந்து அமலநாதமாகமாறிச் சுத்தநந்தி நாதமரகத் திரியவேண்டும் என்பது கருத்து. ஆதலாற்றுன் “வித்தகம் பேசேல்” என்றால் ஒளவை வன அறிதல்வேண்டும். பிறவாநாள் என்பது நித்தியத்துவத்தைக் குறித்து நின்றது. இதுதான் ஆருப் பேறு எனப்படுவது.

திருமந்திரம்

“.....
அவன்றி ஜார் புகுமாற்றியேனே”

என்றனர் அண்ணல் திருமூலர். (ஸ்ரீசிறப்புப்பாயிரம் செ. 6.) இம் மந்திரத்தில் ஊர் எனக் கிளந்து கூறப்பட்டது ஆறுரோயாகும். இதுவே காயமாயம் கழிந்து அமல முதற்படியாகிய புகலிடம் புகுதல் — மில யாக்கை

பெறுதல் எனப்படும். ஆற்றிவடையார் ஆருர் அடைவர். மாக்கள் தவஞ் செய்தலால் மக்களாகி அடையப்படும் ஊர் இதுதான். இவ் ஆருரிற்றுன் குருகொடை தியாகக்கொடை நல் விளைக்கொடை என்பன வற்றைக் காணலாம். இவற்றின் உண்மைகள் அமயம் நேருங்கால் விளக்கமுற உரைக்கப்படும். ஆருர் அடையாமுன் நித்தியத்துவம் பெறுதல் முடியாத காரியம். இவ்விடத்தில் ஒலிக்கும் கிண்கினி ஒயாமல் ஒளிக்கும். இவ் ஒலியே — இவ் ஒலியைக் கேட்பேத வித்து அகம் பேசுதல் — பேசச் செய்தல் என்பது என அறிதற்பாற்று. ஶ்ரீ“வித்தக”ச் சந்தா நேயருக்கு விண்ணப்பம்.

எமது முதலாம் வருட “வித்தக” சந்தாவை இதுவரை அனுப்பாதவர் கள் அத்தோகயைப் பின்வரும் விலாசத்துக்குத் தயைகூர்ந்து அனுப்பி வைக்கும்படி கேட்கே கோள்ளுகிறேம்.

இங்ஙனம்
ரா. நாகரத்தினம்.
வித்தகம் ஆபீஸ்,
புதுவை.

விச்து விருந்ததலந்தனிலே குருந்தி இருந்தார் கொலுவாகிச் சிங்கத தெளிந்து மகாரம்வைத்தாலந்தச் சீமானைக் காணலாம் ஞானப்பெண்ணே. எனவும்,

ஞானக் கும்மி

இதனை எவர் அறிவர்? அறிந்தவர் அறிவர். இத்தகைய கிண்கினி சிலம்பு வீரகண்டாமணி என்னும் இம் மூன்றும் அசையப் பெற்ற—காலமே—நாளே பேசும் காலம்—பேசும் நாள் என அறிதற்பாற்று. மற்றைய நாள் எல்லாம் — காலம் எல்லாம் பேசாதநாளே— பேசாத காலமே எனக் கேள்வி நெறியைக் குறித்தது. “பேசாதநாள் எல்லாம் பிறவாநாளே” என்பதன் பொருள் இதுவே எனக் கொள்கூடிய வித்தை— மொன மந்திரா திக்ய வித்தை. இதனைக் குருவருளால் பெற்றுப் பயிலுவதாற்றுன் நாத வழி

சாதநாள் இல்லை. என? அவர்கள் இந்து பிறவாதவர்களாதலால் என்க. அகத்து வித்தாயுள் — வேதவழி வான சிவம் பேசுவது எப்படி? அஃதாவது மேலே கூறிய கிண்கினி சிலம்பு வீரகண்டாமணி என்னும் இவைகள் பேசுவது எப்படி? எனின், ஒரு சிறிது கூறுதும். அன்னரஸம் எனப்படும் விந்து சலனமற்தங்கினால் — உடலில் உறையப் பெற்றுல் — இந்திரிய நிரோதம் சித்திக்கப்பெற்றுல் அசுத்த காமம் சுத்த காமமாக மாற்றமடையும். இதுவே காதல் எனப்படுவது. இக்காதல் என்னும் சுத்த காமத்தால் அசைக்கப்பட்டு ஏகமாய் அப்பறத்தில் ஒலிப்பது நாதம். இதுவே ஏக அம்பராதம் — ஏக அம்பராதன், இவனே “உற்ற ஆக்கையில் உறுபொருள்” — உடலகத்து வித்தாகிய சிவம் என்க. அகத்தே வித்தாயுள் சிவம் — வித்து அகம் — வித்தகம் பேசும் பெற்றி இதுவே என்க. காமம் ஆட்சி பெற்ற இடம்—கஞ்சி—காஞ்சி—காமாட்சி பிடம். காமாட்சி நாதன்—காமாட்சி சமேதன் — ஏகாம்பர நாதன் என்க. விந்துவே கடவுள் இருப்பிடம்,

ஒளவை குறள்

அன்னத்தாலாய உடம்பின்பயணல்லாம் முன்னேனைக்காட்டிவிடும். எனவும் வரும் பிரமாணங்களை நோக்குக. ஏக அம்பராதனாய் விளங்கும் சீமானைக் காணபதற்கு “சிங்கத தெளி ந்து மகாரம் வைக்க”ப் படவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. இதுதான் மொன வித்தை— மொன மந்திரா திக்ய வித்தை. இதனைக் குருவருளால் பெற்றுப் பயிலுவதாற்றுன் நாத வழி

வாகிய— வேத வடிவாகிய இறைவன் காணப்படுவன் என்க.

“.....
மனவித்தை ஆசான்றுள் தூண்டிக
[காட்டில்
மணிமுதலாத் தசநாதங் கேட்குந்தானே.”

என்றார் சித்தர் பெருமானுகிய சட்டை முனிவர். “ஓசையும் ஈசன் உணரவல்லார்க்கே” என்றனர் திருமூலர். (திருமந்திரம்) அகத்தே வித்தாகிய—வித்தகமாகிய—வேத வடி வாகிய சிவம் பேசும் பெற்றி—சிவம் எனும் செம்பொருளைக் காணும்பெற்றி இது வே என அறிக. இவ்வாறு வித்தகம் பேசுதலால் ஆம் பயன் உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி நித்தியத்துவம் அடைதலே என்க. அகத்தே ஆகாமயத்தை வித்தென விளைத்தற்குரியன வற்றைப் பேசாது உண்மைகிலையடைதற்கேற்ற பக்குவம் பொலிக்கு குருவருளால் அகத்தே உள்ள வித்தைப் பேசுச் செய்வதால்—வித்தகம் பேசுதலால் ஆகும் முடிந்த பயன் நித்தியத்துவம் பெறுதலே என அறிதற்பாற்று.

இஃது இவ்வாருக எமது பத்திரிகை “வித்தகம்” என்னும் திருநாமம் பூண்டு இயலுவதன் காரணம் என்னையோ? எனின், அப் பெயர்க்காரணம் 1-ம் இலக்க “வித்தக” த்தில் நன்று விளக்கிக் கூறப்பட்டது. ஆங்குக்காண்க.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “வித்தகம் பேசேல்” என்னும் ஒளவை திருவாக்கினால் குறிக்கப்பட்ட உலகிய அக்கு ஒப்பிய பொருளும் பாரமார்த்திகப் பொருளாகிய உண்மைப் பொருளும் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

சுபம்.

அறிவிப்பு

கடிதர்களின்
அபிப்பிராயங்களுக்கு
அவர்களே பொறுப்பாளிகள்

(49-ம் வாரத் தொடர்ச்சி)

குமார சுவாமி முதலியார்

இவர் உடுப்பிடியைச் சார்ந்த வல்லுவெட்டி (வல்லிபட்டி) என்னும் ஊனிலே உயர்ந்த வேளாண் மரபிலே பிறந்தவர். ஏறக்குறைய ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே இருந்தவர். இவர் தந்தையார் சந்திரசேகரமாப்பானுமதலியாருக்குப் புத்திரராகிய கதிர்காமபூபமுதலியாரெனப்படுவர். இவர் தாயர் பெயர் வள்ளியம்மை. சந்திரசேகர முதலியார் புத்திரரும் தாயாருடன் பிறந்தவருமாகிய முத்துக் குமாரமுதலியார் என்பவர் இவருக்கு ஆசிரியர். அவரிடம் இலக்கண இலக்கியங்களை இவர் கற்று சாமர்த்தியமடைந்ததே யன்றிப் பாடுவதிலும் சாமர்த்திய மடைந்தனர். இவர் இயற்றிய நால்கள் அருளம்பலக்கோவை, திருவிற் சுப்பிரமணியர் பதிகம், மூளாய்ச் சித்தி விநாயகர் ஊஞ்சல், நல்லைக் கலித்துறை, கந்தவன நாதர் ஊஞ்சல், இந்திரகுமார நாடகம் முதலியன். பல தனிக் கவிகளும் பாடியுள்ளார். ஊர்காவற்றுறையில் நீதி பதியாயிருந்தவரும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்ட தமிழகராதிக்கு ஆசிரியருமாகிய கதிரைவேற்பிள்ளை இவருக்கு இரண்டாம் புதல்வர்.

இவருடைய பாடற்றிறம் உணரும் பொருட்டு இவருடைய கவிகளிற் சில வற்றை ஈண்டுத்தருதும்:—

அருளம்பலக்கோவை

திங்காஞ்சூலகந்தேய்வுறமாய்வுறச் சித்
தூரைப்போற்
நங்காமலங்தரமார்க்கந்தவம்புரிந்தாலுங்
[தமிழ்

மங்காதுடுகைவருமருளம்பலமண்ணன்
[வரைக்
கொங்கார்குழலிமுகம்போன்மெனினை
[குறரிதே.

தீருவிற் சுப்பிரமணியர் பதிகம்

பூமேவுவாவிப்பொறிச்சிறகர்வண்டினம்
பொதியினர் முறக்கவிட்டுப் புதுமதுவரு
த்தியிசைகூடக்கருங்குமில்கள்புத்தமிட்டுற
மிக்குபாட,

மாமேவுகளிமயில்ஜிறைப்பறையடிக்கமட
வஞ்சநடமாட்டீமின்னுதண்டைலைதலையசை
த்துநனிநாடுமிடைவண்டானநன்றுபகுமுந்,

தேமேவுளமருதவயல்புடையுடத்திலகு
செங்கமலைதங்குவல்லவத் தீருவிலைந்றுன
மாவெண்ணைவள்ளியொடுதேவகுஞ்சியுமகிழ்ச்சி

தூமேவு சத்திகைத்தல மொளிர வெம்
மனேர்துயர்தீர்க்கவங்தமுருகேருகோலீக்கல
பமயின் மீதுலாவிவரு சுப்ரமணியக் கடவு
னே.

நல்லைக் கலித்துறை.

கல்லைக்கடையர்கள்கைவிட்டெறியக்
[கனன்றெழுந்து
பல்லைத்திறந்துறுமிக்கவிதெங்கின்பழுமு
[திர்க்கு
மல்லற்பழனங்கள்குழங்கலைநாதனைவங்
[தடைந்தோர்க்
கில்லைப்பிரமக்குயவன்வைனவதற்கேதுக்
[களே.

கட்டித்தயிரயிடைச்சியர்மத்திற்கடை
யப்பிரி
குட்டிப்புவியொலியென்றேபுலிகுமுறும்
[புறவும்
கிட்டிக்கிடக்கின்றகல்லையில்வேலற்குக்
[கிள்ளைப்பிள்ளாய்
எட்டிச்சற் றேசன்றெ ஊள்ளஞ்சொ
[லாய்பின்னையென்சொல்வதே.

முத்துக் குமார கவிராசர்

இவர் ஏறக்குறைய எண்பது வரு
டங்களுக்கு முன்னே யாழ்ப் பாணத்
துள்ள சன்னகத்திலிருந்தவர். இவர்
தந்தையார் பெயர் அம்பலவானர்.
அவர் ஊர் உடுவில். இவர் குமாரசா
மிப் புலவருக்கு முதாதை முறையி

ஊள்ளவர். சி. வை. தாபோதரம் பிள் ஜைக்குத் தமிழாசிரியர். அது அவர் கூறிய,

திங்க டங்கிய செஞ்சடை முடியினன்
[நிருத்தாட்
பங்க யங்கயி லாயா தலைமுனிப் பழிச்சிக்
சங்க மங்களத் தமிழ்முத்துக் குமாரன் றன்
[மலர்ப்பா

தங்கள் வங்கமாத் தமிழ்க்கட விடைப்படி
[குவனே.

என வருஞ் செப்யுளான் அறியப் படும். இவர் சொற்கவை பொருட் சுவை யமையவும் நல்லிசை யமைய வும் கவிபாடுஞ் சாமர்த்திய முடைய வர். திருக்கு, மடக்கு சிலேடைகளும் பாடுஞ் சாமர்த்திய முடையவர். நட ராசர் பதிகம், ஐயனார் ஊஞ்சல், யேசு மத பரிகாரம், ஞானக் கும்மி முதலிய பல பிரபங்தங்கள் பாடியதன்றிப் பல தனிநிலைக் கவிகளும் பாடியள்ளார். தனிநிலைக் கவிகள் மாவைக் கந்தசுவாமி மீதும், நல்லைக் கந்தசுவாமி மீதும், சண்ணைச்சந்திரசேகர விநாயகர் மீதும், ஐயனார் மீதும் பாடிய துதிகளும் பிறவு மாகும்; அவற்றுள் இருபத்தைந்து கவிகளைத் தொகுத்து முத்தக பஞ்ச விஞ்சதி என்னும் பெயர் கொடுத்து உரைக்குறிப்புக்களோடும் குமாரசுவா மிப் புலவர்கள் அச்சிட்டிருக்கின்றார்கள். அவற்றுட் சில காட்டுதும்:—

கட்டளைக் கலித்துறை.

வாட்டானை யன்னமை தீட்டா விழிமிளிர்
[மாண்மகளைத்

தாட்டானை யானுக்கு வேட்டானை யன்பார்
[சஞ்சலங்கள்

மீட்டானை யென்கவி கேட்டானைச் சன்னை
யின் மேவுநரை

மாட்டா னருளொரு கோட்டானை நானும்
[வணங்குவனே.

வாள்தானை — வாட்படை. தாள் தாளையான்—முருகன். தாள்தானை—
தாட்படை = கோழுச்சேவல். நரை மாட்டான்—சிவன்.

கட்டளைக் கலிப்பா.

முடிவி லாதுறை சன்னகத் தான்வழி
முந்தித் தாவடிக் கொக்குவின் மீதுவங்

தடைய வோர்பெண் கொடிகாமத் தா
[எனக்கைத்
தானைக் கோட்டடை வெளிகட் டைவிட்
[டாள்

உடை வான்வாரப் பண்ணுலை யான்மிக
உருத்த னன்கடம் புற்றமல் லாகத்துத்
தடைவி டாதனை யென்று பலாவிகண்
சார வங்தன ளோரின வாலையே.

இது நாமாந்தரிதை என்னும் பிரகேளி கை. நாமாந்தரிதை யாவது கருதிய பொருள்களை வேறு நாமங்களிலே மறைத்து வைப்பது. பிரகேளிகை கருதிய பொருளை மறைத்துக் கூறும் பாட்டு. இங்கே வேறு நாமங்களாய் கின்றவை சன்னகம், தாவடி, கொக்கு வில், கொடிகாமம், ஆஜைக்கோட்டடை, கட்டுடை, உடுவில், பண்ணுலை, மல்லாகம், பலாவி, இளவாலை என்னும் ஊர்ப் பெயர்கள் சன்னகம்—வெள்ளி மலை. சல்—வள்ளி. வழி — மகன்; கொக்கு—குதிரை. உடுவிலான்—சந்திரன். ஆலையான்—மன்மதன். ஆகம்—சீரம். பலாவி—பலதுளி.

கட்டளைக்கலிப்பா.

பன்னி ரண்டு கரகங் தலையெட்டுப்
பாளை யைத்துண் டதரக் குயவனை
முன்னி ரண்டு குடங்கையி லேங்தியை
முட்டி முட்டிமல் லாய்மாவைச் சா
[டியை
பொன்னி ரண்டு பெறும்பெருஞ் செட்டி
[யைப்

போற்று வீர்புல வீர்சக ரங்தனை
முன்னர் வைத்த கலசம்பத் தும்பெற்றி இ
முதன்மை சால்பெரு வாழ்வுறன்
[மெய்மையே.

இதுவும் நாமாந்தரிதை. நாமங்கள் கரகம், பாளை, குடம், முட்டி, சாடி, கலசம், சால் என்னும் பாத்திரப் பெயர்கள். கரகந்தனை—கையையடைய முருகவேளை. எள் துப்பு ஆஜையை (முறையேபாத்த) துண்டம், அதரம், குயம், அளை. துப்பு — பவளம். துண்டம் — முக்கு. குயம்—தனம். அஜை—அண்ணை. குடங்கை — உள் என்கை. சாடி—சாடினவன். சகரம் என்னும் சாடி—சாடினவன். சகல சம்பத்து முன்வைத்த கலசம்பத்து — சகல சம்பத்து.

(தொடரும்.)

மதிப்புரை.

“ஸமூகேசரி”

தீபாவலி வெளியீடு.

செந்தமிழ் நறுமணம் கமமும் யாழ்ப் பாணச் சன்னகத்திலே புலவர் கோட்டத்துக்குச் சமீபத்தில் இருக்கும் “தலையாட்டி”யில் உள்ள “திருமகள் அச்சக்கூட” உரிமையாளரும், மானே ஜரும், தமிழறிவிற் கிறந்தவரும், கட்டுரைகள் எழுதுவதில் மிக்க சமர்த்துவாய்ந்தவரும், கற்றேர் நண்பரும், பிரபல புத்தக வியாபாரியும் ஆகிய திரு. நா. போன்னையப்பிள்ளையவர்களால் நடாத்தப்படும் “ஸமூகேசரி” என்னும் வார வெளியீட்டின் செல்வாக்கும் பயனும் தமிழுலகம் நன்று அறிந்தனவே! இதன் தீபாவலி நாபக விசேட வெளியீடு 32 பக்கங்கள் கொண்டதாய் முகப்பிலே தாயுமான வர் பாடலையும், தீபாவலியைப்பற்றிய கீர்த்தனச் செய்யினையும், உள்ளுறையாக, தமிழறிவும் இராச்சிய தந்திரானமும் வாய்ந்த ஆசிரியால் எழுதப்பட்ட “இந்திய தேசிய மகாசபை” முதலிய அரிய கட்டுரைகளையும், பண்டிதர்பலரால் செந்தமிழ் நடையில் வரையப்பட்ட “தீபாவளி” “உலக வாழ்வின் உண்மைகளை” முதலிய அரிய கட்டுரைகள் பலவற்றையும், புதியனவாக இயற்றப்பட்ட நும்பின் மாட்சி தெரிக்கும் செய்யுட்களையும், நாதன் சமாசாரங்களையும் அரிய பெரிய விளம்பரங்களையும் கொண்டு மினிர்கின்றது. கட்டுரைகள் எல்லாம் படிப்போர் உள்ளத்தில் பொது அறிவையும் இராச்சிய தந்திரானத்தையும் தமிழபிமானத்தையும் கிளரச்செய்யும் நீர்மையனவாய்த் திகழுகின்றன. கட்டுரையாளர்கள் போட்டிப்பரிசுகளும் அளிக்கப் பட்டனர் என்பதும் தெரிய வருகின்றது. இவ்வாறு போட்டி போட்டு வியாசங்கள் வரைவதால் தமிழ்மானம் சிறந்தோங்கும் என்பது ஒரு தலை. இத்தகைய பத்திரிகை “ஸமூகே

உடலுயிர்ச்சம்பந்தம்

(43-ம் வாரத்தொடர்ச்சி)

வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருங்
[தோழபி.
மிச்சின் மிசைவான் புலம்.

(இ—ள்) விருங்து ஓம்பி மிச்சின் மிசைவான் புலம் — தன் சீரை இயல் பறிந்து இனமாய உணவுகளை நிறை கண்டு அருந்தி அவ்வாறு அருந்தியது பொருந்தியமையால் உளதாய பயனை (மிச்சில்) அதுபவிப்பவன் சீரத்தில் (புலம்), வித்தும் இடல்வேண்டும் கோல்—அமல் விளைவுக் கேற்ற அருள் வித்தை இடவும் வேண்டுமா? அவன் சீரத்தில் திவலையாயிருந்த அகண்டாகார அமல் சொருப மாகிய ஆசான் என்னும் வித்து — அருள் வித்து தானே விளையும் என்பது.

அருந்தியது பொருந்துதலால் அசத்த நிறையாகிய பாசம் — திரை — மறைப்பு அனு அனுவாக அனந்தல

சரி” என்னும் தன்பெயர்க் காரணம் நன்று புலப்படும் வண்ணம் கெம்பீர மான தோற்றத்தாலும் பொருளடக்க வன்மையாலும் ஈழமண்டலத்துள்ள மற்றைய தமிழு வெளியீடுகளாகிய விலங்கினங்கட்டுகெல்லாம் அரசனுகிய அரிமா என்னத் திகழ்கின்றதெனச் செப்புதல் மிகையன்று போலும்! இவ் அரிய பெரிய தீபாவளி வெளியீட்டைத் தமிழ் மக்கட்குத் தந்துதவிய திரு. போன்னையப் பிள்ளையவர்கள் மதிப்போலிவும் பரோபகாரப் பண்பும் வேளாக்க தந்திர நிபுணத்துவமும் போற்றற்பாலனவே ஆம். “ஸம்கேரி” யும் அதன் அதிபரும் நீடுவாழும்படி திருவருள் துணிபுரிவதாக.

[ப-ர]

டைய அமல நிறை தானே ஆக்கமுறும் என்பது சொல்லாமலே அமையும். தன்னுயிர் தான்றப் பெற்றுணை யேனைய மன்னுயி ரெல்லாங் தொழும்.

(இ—ள்) தன் உயிர் தான் அறப் பெற்றுணை — அமல முதற் படியை மிதித்து அருந்தவும் புரிந்து உடலும்; உயிரும் ஒழிவற ஒன்றுதலால் தன் உயிர் நிலையை நித்திபத்துவம் அடைதற் கேற்றவாறு தான் பூரணமாகப் பெற்றவைனை, ஏனையமன் உயிர் எல்லாம் தோழும் — அப்பெற்றி அமையப் பெறுத மற்றைய நிலைபேறுடைய சீவர்கள் எல்லாம் வணங்குவார்கள் என்பது.

கொல்லான்புலாலைமறுத்தானைக்கைக்கூப்பி எல்லா உயிரும் தொழும்.

எனத் தேவர்க்குறியதும் அறிக.

“புண்ணியச்சிவன்முத்தர்தம்வாடிவாம் பொற்புறவு வடிவுகண்டளவே விண்ணின்மண்ணினிற்பாதலத்தினினுள் [வோர் வியப்பொடுமேழுந்திறைஞ்சிவொர்.”

எனச் சுத்தசாதகமும் கூறிற்று. தன் புலாலைக் கொல்லாது, முன்னிலைகளை நிறை கண்டு பஞ்சிகரணித்தலால் அதனைப் பூங்குடலாக மாற்றினவனே தன் உயிர் தான். அறப்பெற்றவன் என்பது தேவர் துணிபு என்க. சற்குருநாதன் அருளால் முன்னிலைகளை நிறை கண்டு பஞ்சிகரணித்தலால் உளதாகும் சிவ யோகஉண்மை நெறி அறியாது “முசுசுப் பயிற்சி” என்னும் சீராப்பியாசத் தால் “தன் உயிர் தான் அறப்பெற” லாம் என முழங்குவாரும் உளர். “முசுசுப் பயிற்சி”யால் அசத்த நிறை அதிகரித்துச் சாதல் ஏற்படுவதை இவர் அறிய முடியாமை வருந்தத்தக்கதே!

சிவபோகம் என்பது இச்சைவக்குன்றி மனிகளுக்கு ஒருவகை வியாபாரப் பொருள் போலும்!

அழக்கற் றகன்றரு மில்லையில் தில்லார் பெருக்கத்திற் தீர்ந்தாரு மில்.

(இ—ள்) அழக்கு அற்ற அகன்றும் இல்லை — மலமாகிய அழுக்கு நீங்கு தலால் உண்மையிலை யடையாது இறங் தவரும் இல்லை; அஃது இலார் பெருக்கத்தில் தீர்ந்தாரும் இல் — அவ்வாறு அழுக்கு நீங்கப் பெறுத பிறவி பெருங்கடற் பெருக்கத்தினின்றும் கரையேறினாரும் இல்லை.

முன்னிலைகளைப் பொருட்பண்ணி அவற்றுல் ஏற்படும் அசைவுகளைச் சகிக்க முடியாமை (பொருமை) யாகிய அழுக்கு நெறிக்கட்ட செல்லாது, பவரோக வயித்தியனுகிய சற்குருநாதன் விதிப்படி அழுக்கை அழுக்கால் அகற்ற வேண்டும் என்ற உலகியலுக்கு ஏற்ப முன்னிலைப் பொருள்களை நிறை கண்டு பஞ்சிகரணித்து அருந்தி அதனால் சாதலைத்தரும் அசத்த நிறை நீங்கப் பெற்றேர் தமது உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி உலகுகண்டு போற்ற மறைந்து உண்மை நிலையடைதல் ஒரு தலையாதவின் அவர் மரணமடைதல் இல்லை என்பார் “அழக்கற் றகன்றுமில்லை” எனவும், இவ்வாறு வாய்மை நெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகி அழுக்கு நீங்கப் பெறுதார் யமவேதணிப்பட்டு மரணமடைந்து பிறவிப் பெருங்கடற் பெருக்கினின்றும் கரையேற முடியாது இடருறுதல் திண்ணம் என்பார் “அஃதிலார் பெருக்கத்திற் தீர்ந்தாரு மில்” எனவும் கூறினார்.

(தொடரும்)